

A halhatatlan kedves nyomában

(Csonka librettó egy elveszett Beethoven-kantátához)

Pernyét hint az égre hegy szívdobbanása
Érzem forró hangját talp alatt a porban
Toronyról galambok rebbenek a hársra
Engem hív Orpheus nagy kancsónyi borban

Részeg még nem vagyok, bár józan se talán
Napot hódít dalnok, kottát ír az Égig
Egyre ajz az öreg forró Mediterrán
Kurjantok, mi elzeng türkiz parton végig

Sarkon túl az éjfél új Holdat hoz nékem
Zengjen hozzá lantom üdítő dallamot
Ejtsen izzó szikrát, tengernyi emlékem
Rőt lángok közt légyen örökre víg halott

Egy út maradt csupán járható előttem
Titok nélkül, tisztán vezeti a léptem
Előre hát, pajtás, Vergilius, bölcsen
Térjünk reá hamar, álomban vagy ébren

Túl az Óperencián majd ha kiérünk
Ebből a sűrűből, rengetegből egyszer
Legott halhatatlan kedvesünkhöz térünk

Pirkadatig blues

Néma csendben, méltósággal elköltött tengerészvacsera a tér és idő keresztjére felfeszített lélek fölött, a Földfeletti alatt, miközben a régi-régi matrózkesergő zsolozsmája az órjás türkiztálról az úrazúr mindeneket átölelő keblére száll, egyenesen felfelé, akár sersistergő pásztortüzek keserű füstje Nód földjén, Édentől keletre.

Ég s Föld között nincs hasonló; Napba száll a türkiz holló – lentről sóvár szem kíséri, de tűzcsóváját fel nem éri. Sohasem. És soha már. Türkiz holló Napba száll. Égbe jár a fénymadár. Szilaj lelkem rugaszkodik, lajtorjára kapaszkodik. Csípőficam lesz az ára, de másszunk csak fel most a fára! Hej, rege-rejtöm.

Komplementerek.

Sósárgán verejtékező harsonás fújja, egyre csak fújja nótánkat az örök esthajnal szórt opálfényében, tükrödben mosom patyolatra éjszakával s nappalal pettyegetett angyalarcomat minden mosolygó reggelente, ó, Múzsza, Te megtisztító, Te szárnyaidba takarózó. Rózsás üstökű, szárnyas ördögfiak az érzések is, széles keblemből felröppenő madarai az éter édesgető csillagfészkének. A horizonton ringó szigetek ködlenek fel, de mi maradunk a bárkán, az örökkön részeg halászhajón, énekünk egyre ércesebben zeng bele Isten csendjébe, ave, Maria, stabat Mater. Dolorosa. Húrokon és bőrökön, vásznakon, hártyákon, márványban és bazaltban, és mind a holt anyagban keressük a kérdéseket. És a válaszokat, a tisztességesen fel sem tett kérdéseinkre, maszk mögé húzódva böködjük a Való acélos csípőjét tompa szerszámvégeinkkel, miközben hamis énünk váladékaiban pácolódunk a szeles csillagok alatt.

Érdes, mézben pácolt sakálüvöltés ez a blues, amit éppen az éterbe faragok; hangszobor a láthatáron, kérdései nincsenek, válaszokat nem vár – csak egy darab rád bízott, szegény emberiség. A csillagvásznon hűvös árnyékában dideregve tüzet lehel beléd a bárkán ringatózó matrózkórus. Mert hallgathat itt felettünk a gőgös úrazúr, várt válasz hiánya nem lanszkt: dalunk a létet öltött türkiz önvaló. A zene? A *minden*.

Kiszivattyúz belőled minden pangó szirupot, annyira egyenes, szikeéles, éteri és őszinte ez a muzsika... ambróziává párolja az emberlét fájdalomnak sűrű verejtékét, szóljon bár sárba ragadt angyalsorsokról vagy farkasbundában kószáló szerencsétlen csillagzsoldosokról. Ó, ez a Blues! Hallgasd csak meg Bessie karcos bakelitlemezeit. Egyenesen a mocsaras Deltából, a mindent látó Szem kristálytisza csillagsugarából. Vagy az

Ólombelút, az Üvöltőt, a Mocsarast! A gyógyírként hatót. Bizony. Igen. Bluest!

Bluest?... Mojo. Persze. Jim. L.A. Woman. No meg az Alabama Song. „Nun, zeig mir den Weg zu der nächsten Whiskeybar.” És Cave: „Brother, my cup is empty, and I haven't got a penny. For to buy no more whiskey, I have to go home”. És sorolhatnánk, vég nélkül. Türkizblues mindenütt. Bársony melankólia az ég hűvös azúrtakaróján. A ló meghal, de a tücskök hegedülnek. Minden hamis kulissza körbefordul, lassanként elbóbiskol, majd eltűnik önmagában; a fúvósok a hajnal hónaljhajlatában azúrangyaloknak bókolnak – sarkig tárul a lélekkapu.

Én most már leginkább csak dohányoznék – bodor füstöm eregetem, szennyeselem kiteregetem –, lassan éjfelet üt a lélekvekker. De előtte még a részvétlen ég torkának csillagörvényébe spriccelem e matrózvacSORA kottamorzsáit, oldódnak örök forró színeim a jeges kozmoszgyomorban, örök mementóul a langymelegeknek, testvéreinknek. Kiket kiköpnek az Isten hajnalrúzsos ajkai.

Semmi pánik. Szól a blues. A kép összeáll.

Jár még, bizony, fáradhatatlanul jár:

a soha össze nem dülő, gránitszívű Baál.

When my cigarette's smoke weeps the color of the sea

Then I feel blue

When my all enemies are going to destroy me

You know that is true

When my poor body sinks in the trash as I die

I think anyway

When everything seems black around you while the angels cry

Dear you gotta sail away